

Date de réception : 04/11/2020

Zaak C-483/20

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

29 september 2020

Verwijzende rechter:

Raad van State (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

30 juni 2020

Verzoekende partij:

XXXX

Verwerende partij:

Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

[omissis]

ARREST

[omissis]

In de zaak: **XXXX**

tegen:

Commissaris-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen

I. *Voorwerp van het verzoekschrift*

Bij verzoekschrift, ingediend op 21 mei 2019, heeft XXXX cassatieberoep ingesteld tegen het arrest [omissis] van 8 mei 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen [omissis].

II. *Procedure voor de Raad van State*

[omissis]

[omissis] **[or. 2]** [OMISSIS]

[omissis]

III. *Voor het onderzoek van de zaak relevante gegevens*

Verzoeker, die verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, heeft op 1 december 2015 in Oostenrijk de vluchtelingenstatus verkregen.

Begin 2016 heeft hij Oostenrijk verlaten om zich bij zijn dochters, waaronder een minderjarige, te voegen. Op 14 december 2016 hebben deze dochters in België de subsidiairebeschermingsstatus verkregen.

Op 14 juni 2018 heeft verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 11 februari 2019 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, aanhef en 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. **[or. 3]**

Op 8 mei 2019 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen [omissis] verzoekers beroep tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing verworpen. Tegen deze beslissing is cassatieberoep ingesteld.

IV. *Toepasselijk Belgisch recht*

[Artikel] [omissis] 57/6, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen [bepaalt]:

> [omissis]
>
> [omissis] **[or. 4]**
>
> [omissis]

[omissis] **[or. 5]**

Art. 57/6. § 3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

[omissis]

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

[omissis]

V. *Enig middel*

VI. *Stellingen van partijen*

Verzoeker voert als enig middel schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, gelezen in het **[or. 6]** licht van de artikelen 181 tot en met 188 van het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (handboek over procedures en criteria voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus) van de UNHCR (hierna: „handboek van de UNHCR"), de artikelen 18 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 2, 20, 23 en 31, en overweging 18, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, artikel 25, lid 6, en overweging 33, van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, artikel 149 van de Belgische Grondwet, de artikelen 39/2, 39/65, 48/3, 48/4 en 57/6, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de beginselen van de eenheid van het gezin en het belang van het kind en de beginselen van eerbiediging van de rechten van de verdediging en het recht van hoor en wederhoor.

Hij stelt dat artikel 33, lid 2, van bovengenoemde richtlijn 2013/32 en artikel 57/6, § 3, van bovengenoemde wet van 15 december 1980 voorzien in een mogelijkheid en niet in een verplichting, en dat zij moeten worden uitgelegd en toegepast met inachtneming van de grondrechten. Hij merkt op dat in het bestreden arrest „niet [wordt] verklaard dat, in het kader van de toepassing van artikel 57/6, § 3, van de wet, het beginsel van de bescherming van de eenheid van het gezin niet in aanmerking kan en/of moet worden genomen – het arrest beperkt de toepassing

van dit beginsel evenwel tot een persoon die geen bescherming geniet", maar dat „de rechtvaardiging volgens welke het belang van het kind niet in aanmerking moet worden genomen, onbegrijpelijk blijft". „Indien het beginsel van de eenheid van het gezin bij de toepassing van artikel [57/6], § 3, van de vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, staat [immers] niets eraan in de weg dat hetzelfde geldt voor het belang van het kind, aangezien de door beide beginselen gewaarborgde rechten van dezelfde aard zijn en nauw met elkaar vervlochten zijn". Hij beschouwt dit als een tegenstrijdigheid in de motivering.

Met betrekking tot de motivering dat „de betrokkenen een aandeel hebben in de asymmetrie van hun situatie", verklaart hij dat „in het arrest niet wordt uiteengezet waarom dit de inachtneming van het beginsel van de eenheid van het gezin uitsluit", en dat deze kwestie noch door de tegenpartij, noch in de aan hem betekende beschikking is opgeworpen en dat hij zich daarover dus niet heeft kunnen uitspreken, hetgeen in strijd is met de rechten van de verdediging.

Wat het belang van het kind betreft, verwijst hij naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 20, lid 5, van richtlijn 2011/95, artikel 25, lid 6, van richtlijn 2013/32 en de artikelen 3, 9 en 10 van het **[or. 7]** Verdrag inzake de rechten van het kind en verwijt hij het arrest dat daarin „in beginsel [is] beslist dat het belang van het kind van de verzoeker niet in aanmerking dient te worden genomen louter op grond dat dit belang de ouder er niet van ontslaat te voldoen aan de voorwaarden van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming", zonder dat „rekening is gehouden met de specifieke elementen die de verzoeker dienaangaande in zijn beroep heeft aangevoerd".

Vervolgens stelt hij dat het beginsel van de eenheid van het gezin „vereist dat bescherming wordt geboden aan een persoon die reeds bescherming geniet in een ander land dan dat waar zijn minderjarige kind bescherming heeft verkregen, en dit juist om de eerbiediging van de eenheid van het gezin mogelijk te maken". Hij verwijst naar artikel 18 van het Handvest, naar het handboek van de UNHCR, waarin artikel 1 van het Verdrag van Genève over de vluchtelingen wordt uitgelegd, en naar artikel 23 van richtlijn 2011/95, en zet uiteen dat „[a]nders dan wat in het arrest wordt beslist, [...] de verzoeker bescherming [dient] te worden verleend met het oog op de eerbiediging van het belang van het kind en de eenheid van het gezin, zodat hij met name de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn genoemde voordelen kan genieten". Hij stelt dat „het verlenen van bescherming aan de verzoeker, die als vluchteling is erkend in een andere lidstaat, niet helemaal losstaat van de logica van internationale bescherming. Aangezien hij geen verblijfsrecht heeft in België, waar hij woont in het gezelschap van zijn als vluchteling erkende minderjarige dochter, over wie hij het ouderlijk gezag heeft, staat het verlenen van bescherming aan hem in dit land niet los van de beschermingslogica die tot het verlenen van deze bescherming aan zijn dochter heeft geleid".

De tegenpartij antwoordt dat in het handboek van de UNHCR het beginsel van de eenheid van het gezin is vastgesteld; dat dit beginsel inhoudt dat, wanneer het gezinshoofd aan de criteria van de definitie voldoet, aan de gezinsleden die te zijnen laste komen over het algemeen de vluchtelingenstatus wordt toegekend; dat dit betekent dat de gezinsleden deze status verkrijgen niet omdat zij zelf aan de voorwaarden van het Verdrag van Genève voldoen, maar omdat aan het gezinshoofd de vluchtelingenstatus is toegekend; dat het beginsel van de eenheid van het gezin daarom een zogenoemde „afgeleide" status omvat; dat de redenering van de magistraat dat dit beginsel „op een fundamentele beschermingslogica [berust] en beoogt de door een gezinslid verkregen internationale bescherming uit te breiden tot andere leden van zijn gezin die deze bescherming niet genieten[,] [zodat het] dus niet van toepassing [is] wanneer, zoals in casu, alle betrokken hoofdrolspelers reeds internationale bescherming genieten, zij het dat deze respectieve beschermingen in verschillende landen zijn toegekend" derhalve volkomen juist en consistent is; dat het beginsel van de eenheid van het gezin niet in de wet van 15 december 1980 is neergelegd; dat het beginsel van de eenheid van het gezin weliswaar in richtlijn 2011/95 is neergelegd, maar dat deze richtlijn niet beoogt de toekenning van een **[or. 8]** afgeleide status te verzekeren, maar wel ervoor te zorgen dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming geniet, de in de artikelen 24 tot en met 35 van deze richtlijn genoemde voordelen kunnen genieten, overeenkomstig de nationale procedures; dat artikel 23 van deze richtlijn bovendien betrekking heeft op gezinsleden van een persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming; dat artikel 23 in deze zaak dus ook niet van toepassing is; dat deze redenering wordt bevestigd door het Hof van Justitie van de Europese Unie, dat in zijn arrest van 4 oktober 2018 [, Ahmedbekova, C-652/16, EU:C:2018:801, punt 68], heeft verduidelijkt dat „richtlijn 2011/95 niet voorziet in een dergelijke uitbreiding van de vluchtelingenstatus of de subsidiairebeschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend[, aangezien] [u]it artikel 23 van deze richtlijn [voortvloeit] dat deze richtlijn ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder [j)], van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden"; dat aangezien aan de voorwaarden van het beginsel van de eenheid van het gezin niet is voldaan, de toepassing ervan niet louter door het beginsel van het belang van het kind kan worden gerechtvaardigd; dat aangezien de wetgever specifieke voorwaarden heeft vastgesteld voor de toekenning van internationale bescherming, deze voorwaarden niet terzijde kunnen worden geschoven louter wegens het beginsel van het belang van het kind; dat in verband met de in het cassatieberoep aangevoerde tegenstrijdigheid in de motivering moet worden vastgesteld dat zij geenszins blijkt uit de bewoordingen van het bestreden arrest; dat de rechter heel duidelijk motiveert waarom het beginsel van de eenheid van het gezin niet van toepassing is en waarom het belang van het kind de

toepassing van dit beginsel niet mogelijk maakt; dat deze rechter inderdaad het beginsel als zodanig niet uitsluit bij de toepassing van artikel [57/6], § 3, van de vreemdelingenwet, maar dat hij heel duidelijk uitlegt waarom het beginsel in casu niet kan worden toegepast, namelijk omdat verzoekers gezinsleden reeds internationale bescherming genieten; dat de rechter geenszins concludeert dat het beginsel van de eenheid van het gezin niet van toepassing is op grond dat „de betrokkenen een aandeel hebben in de asymmetrie van hun situatie"; dat de rechter inderdaad tot zijn beslissing is gekomen op grond dat verzoekers gezinsleden reeds internationale bescherming genieten; dat dit geen doorslaggevende factor is die tot een heropening van de mondelinge behandeling had moeten leiden en dat verzoeker niet aantoont in welke zin de rechten van de verdediging niet zijn geëerbiedigd.

Verzoeker voegt daar in zijn memorie van repliek aan toe dat de UNHCR in zijn Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation (richtsnoer over asielverzoeken met betrekking tot de genitale verminking van vrouwen) van mei 2009 opmerkt dat „net zoals een kind een **[or. 9]** afgeleid recht kan genieten op de aan zijn ouders verleende vluchtelingenstatus, [...] ouders mutatis mutandis een afgeleid recht [kunnen] genieten op de aan hun kind verleende vluchtelingenstatus" en betoogt dat het feit dat hij als vluchteling is erkend in een andere lidstaat „niet in de weg [staat] aan dit beginsel, aangezien deze erkenning hem niet toestaat met zijn kind samen te leven in de lidstaat waar het bescherming heeft verkregen". Hij benadrukt dat „het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de automatische toekenning van de afgeleide vluchtelingenstatus door een nationale wetgeving niet in strijd is met de geest van de richtlijn en die van het Verdrag van Genève, maar dat een dergelijke praktijk integendeel het in artikel 23 van richtlijn 2011/95 geformuleerde doel nastreeft, te weten de instandhouding van de eenheid van het gezin", en concludeert, a contrario, dat „de automatische, principiële weigering, in casu, van de toekenning van deze status aan de vader van een als vluchteling erkend kind enkel op grond dat deze vader bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat, [...] in strijd [is] met de doelstelling van dit artikel".

Onder verwijzing naar het arrest van 6 december 2012[, O e.a. (C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 81)], waarbij het Hof van Justitie stelt dat het „aan de bevoegde nationale autoriteiten [is], bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen", betoogt hij dat „diezelfde redenering moet gelden bij de behandeling van een verzoek om internationale bescherming" en dat in casu „een dergelijke evenwichtige en redelijke beoordeling volledig [ontbreekt]".

VII. *Beoordeling*

Verzoeker heeft internationale bescherming gekregen in Oostenrijk. Een van zijn kinderen, een minderjarige, geniet in België internationale bescherming. Verzoeker wenst ook internationale bescherming in België te krijgen en wenst daar met zijn minderjarige kind te gaan wonen.

Verzoeker stelt in wezen dat artikel 33, lid 2, van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming de lidstaten de mogelijkheid biedt, maar hen niet ertoe verplicht, een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer, zoals in casu, een andere lidstaat internationale bescherming heeft verleend. Volgens verzoeker moeten de lidstaten er bij de uitvoering van richtlijn 2013/32/EU, en met name artikel 33, lid 2, ervan, over waken dat het beginsel van de eenheid van het gezin en het belang van het kind worden geëerbiedigd, en hij is van mening dat de eerbiediging hiervan zich in de **[or. 10]** omstandigheden van deze zaak ertegen verzet dat de Belgische staat gebruik kan maken van zijn bevoegdheid om verzoekers verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoeker wenst dat aan het Hof van Justitie van de Europese Unie een prejudiciële vraag wordt gesteld teneinde in wezen te vernemen of, in de omstandigheden van deze zaak, verscheidene door hem genoemde bepalingen van het Unierecht aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat de Belgische staat gebruikmaakt van de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren.

Aangezien de Raad van State uitspraak doet in laatste aanleg en de opgeworpen vraag relevant is voor de uitkomst van het cassatieberoep, dient de door verzoeker gestelde vraag te worden voorgelegd aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

OM DEZE REDENEN,

BESLIST DE RAAD VAN STATE:

[omissis]

Krachtens artikel 267, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie wordt het Hof van Justitie van de Europese Unie verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

> „Verzet het recht van de Europese Unie, met name de artikelen 18 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 2, 20, 23 en 31 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die

in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, en artikel 25, lid 6, van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, zich ertegen dat een lidstaat, wanneer hij gebruikmaakt van de door artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32/EU verleende bevoegdheid, een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond dat een andere lidstaat reeds internationale bescherming heeft toegekend, wanneer de verzoeker de vader is van een niet-begeleid minderjarig kind dat in eerstgenoemde lidstaat bescherming heeft gekregen, hij het enige lid van het kerngezin is dat bij het kind aanwezig is, hij met het kind samenleeft en het ouderlijk gezag over het kind hem door deze lidstaat is toegekend? Vereisen de beginselen van de eenheid van het gezin en van de eerbiediging van het belang van het kind daarentegen niet dat deze ouder bescherming wordt verleend door de lidstaat waar zijn kind bescherming geniet?" **[or. 11]**

[omissis]

[omissis] [handtekeningen]